

Моя сім'я

СТОРІНКА ДЛЯ
МАТУСЬ І ТАТУСІВ
У ПОМІЧІ

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

СЕКРЕТ ЩАСЛИВОГО ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ МИКОЛИ ТА АНАСТАСІЇ НЕВОДНІЧИКІВ – У ВМІННІ ПРОЩАТИ

Подружжя Анастасії та Миколи Неводнічків зі Щедрогора – дуже привітне і доброзичливе. Радо спілкуються чоловік і жінка, розповідають із посмішкою на вустах про найпотасмініше. 20 листопада вони відсвяткували «золоте» весілля – п'ятдесят років минуло відтоді, як у далекому 1967 році Анастасія Василівна та Микола Герасимович поєднали свої долі. За ці роки вони пережили немало труднощів, але все разом, у купочці. І зараз радіють п'ятьом дітям, одинадцятьом внукам. Вже й троє правнучків щебечуть на подвір'ї у гостинних прадідуся і прабабусі.

Отож у 1967 році на рушничок щастя стали 18-літня Анастасія і 24-річний Микола. Дівчина народилася і виросла у Підгір'ї, а хлопець – на щедрогірському хуторі Порослі. Батько Миколи помер, коли хлопчикова був лише один рік, тож ціну праці він знає ще змалечку. Багато працював у дитинстві, любов до роботи зберіг у серці і до сьогодні. Анастасія була дівчиною «бистрою», як пригадує зараз 68-річна жіночка. Вони познайомилися у кіно, яке колись «крутили» в клубі, трохи позустрічалися і розійшлися, але так доля розпорядилася, щоб поєднали свої серця – через певний час стали знову зустрічатися і врешті зіграли весілля.

10 років Микола та Анастасія жили на хуторі Порослі – з матюком чоловіка, доки збудували власну оселю і переселилися у Щедрогір. Подружжя Неводнічків дало життя п'ятьом дітям. Найстарша Наталія народилася у 1969 році. Зараз вона працює вихователем у дитячому садку НВК с. Здомишель. Живе із сім'єю у Шмєньках. У 1972 році з'явилася на світ Ліда – вона мешкає у Щедрогорі. Працює продавцем, підприємцем. У 1974 році народився Ярослав. Він підприємець, і хоч вищої освіти не здобув, але має технічний склад розуму, все, що стосується техніки, легко йде йому до рук. Олені Неводнічки дали життя у 1977 році. Вона проживає у Тамбовській області в Росії, працює економістом-бухгалтером. Оксана, наймолодша донька, народилася у 1984 році, здобула освіту хіміка у Східноєвропейському національному університеті, вийшла заміж та працює вчителем хімії у НВК с. Щедрогір.

Вес час Микола Герасимович й Анастасія Василівна працювали, не покладаючи рук, бо знали, що від цього залежить благополуччя їхніх дітей. Чоловік – у колгоспі трактористом, комбайнером, згодом доярцем, жінка – ланковою, дояркою. Є у їхній біографії і роки праці у лісництві. Завжди утримували чимале господарство.

Запитала у подружжя, чи не жалкують, що

в молодості поєднали свої долі, а вони один поперед одним кажуть:

- У мене чоловік добрий. Дай, Боже, щоб усі так прожили і таких чоловіків, як Микола, мали. От, щоб тільки Бог йому здоров'я посилав! (цього́рич Мико́лі Герасимовичу зробили операцію по зору і після неї у нього трапився інсульт. Зараз хвороба відступила).

- Ми дуже добре жили, – долучається Микола Герасимович. – Настя – мудра і щедра жінка.

На питання про те, що все-таки найголовніше у сім'ї, відповіла Анастасія Василівна:

- Всяко бувало. І радощі, і негаразди. Тож на віку то в хазяйстві щось не так, то з дітками, але треба вміти прощати. Треба до вечора забувати все, що від ранку назбиралося поганого. Посварилися, але не треба своєї правоти доводити. Треба просити пробачення, миритися і далі жити. Ми ж, жінки, зрозуміло, як почнемо, як насядемо, то все одно по-своєму зробимо, але ж треба з просьбою якось, з добром до чоловіка, а не зі сваркою. Багато і від чоловіків залежить. Як чоловік недобрый, б'є і ганить, то хай яка вже добра в нього дружина буде, то його не виправить. У нас же п'ятеро дітей годувалося, то і бідно, і багатше, і знов бідно жили, але слухали один одного. Мій чоловік ніколи на мене й поганого слова не сказав. Роки пройшли. Діти виросли. То дівчатам завжди казали, щоб мудрим були, до чоловіків дослухалися, а за сина хвилювалися, щоб горілкою не зловживав, не бився.

Микола Герасимович та Анастасія Василівна живуть у одному подвір'ї із сином Ярославом. Ще утримують корову, кобилу, курей. Трудяться, працюють, хоч і сили вже не ті. На «золоте» весілля до найрідніших людей з'їхалися діти, внуки та правнуки, щоб висловити свою любов до них, подякувати за те, що подарували життя та навчили, як на світі жити. Довелося і з ними поспілкуватися. Усі вони з любов'ю в серці розповідають, які добрі і щедри їхні батьки. Та найбільше турбуються, аби Бог посилав їм міцне здоров'я, щоб могли й надалі підтримувати, підказувати, як жити, і тішитися внуками та правнуками.

Марія ЛЯХ

с. Щедрогір

ПІЗНАВАЛЬНО

АЛКОГОЛЬ І ВАГІТНІСТЬ НЕСУМІСНІ

❖ Людський орган, найбільш здатний до зміни розмірів, – матка. На пізніх термінах вагітності вона може ставати більшою в 500 разів.

❖ Малюк у втробі веде цілком повноцінне життя. Він може виражати емоції: наприклад, плакати чи сміятися, із задоволенням смоктати великий палець тощо. Але більшу частину доби він присвячує сну.

❖ Найбільш тривала вагітність протікала більше року, а точніше – 375 днів. Пологи малюк і мама перенесли добре і залишилися повністю здоровими. Вага дитини була в нормі.

❖ Під час вагітності жінку часто тягне на солоне, солодке, або раптом вона починає любити продукти, які раніше терпіти не могла. Запахи теж діляться на приємні і нестерпно гидкі. Цьому є логічне пояснення, адже в такий час нюх і смакові рецептори вагітної працюють в 11 разів інтенсивніше.

❖ За вагітності жінка відчуває воістину грандіозну перебудову організму. Кількість крові стає вдвічі більшою, а її згортання зростає в кілька разів. Стопи можуть стати довгими і товстими через набрякність. Збільшуються в розмірах серце і печінка. Кісткові тканини значно послаблюються, а дихання стає глибоким.

❖ Крім малюка, майбутня мама носить в собі приблизно два літри навколплідних вод.

❖ Тільки 3% жінок народжують близнят. Жінки, що чекають двійню, трійню і т.п., народжують на один-два тижні раніше терміну.

❖ У медицині докладно описаний ефект помилкової вагітності. У цьому стані в жінки є всі ознаки того, що вона скоро стане матю. У неї відсутні менструальні кровотечі, з'являються запаморочення, нудота і навіть блювота, виявляються певні забіганки в їжі. Причому ні про яку симуляції мова не йде: «помилкова вагітна» дійсно впевнена, що у неї буде малюк. Істину не вдається встановити навіть тесту: він покаже дві смужки! Правда відкривається тільки на УЗД. Причина – в психологічному стані жінки, яка або дуже хоче стати матю, або, навпаки, боїться завагітніти. Але при виявленні цього ефекту жінці краще пройти обстеження, оскільки це говорить про серйозні гормональні порушення.

❖ Сучасна медицина категорична: алкоголь і вагітність несумісні.
❖ Кожен з нас при розвитку у втробі пережив «хвостатий період»: весь другий місяць життя майбутня дитина має хвостик, потім він ховається в сідничку.

ВІЗЬМІТЬ ДО УВАГИ

СЕКРЕТИ ЩАСЛИВОГО ШЛЮБУ

- **Перенесіть фокус на чоловіка.**

Не думай про те, наскільки він хороший, або про те, що тобі потрібно, щоб стати щасливою в шлюбі. Подумай просто про те, що ти можеш зробити, щоб він був щасливий у шлюбі. Це ж так просто і при цьому так ефективно.

- **Не втрачайте себе в шлюбі.**

Це відбувається, коли занадто старанні дружини впадають в іншу крайність і, піклуючись про чоловіка, втрачають власну особистість. Не ховай себе під купою скорорідок і шарпеток, пам'ятай про те, що ти – жінка, прекрасна, кохана і любляча.

- **Залишайтеся друзями.**

Будучи подружжям, залишайтеся при цьому ще й друзями. Діліться один з одним своїми справами, розповідайте, як пройшов день, займайтеся спільними хобі. Це дуже важливо, щоб не втратити духовно-психологічний контакт в парі.

- **Довіряйте один одному.**

У всіх пар бувають складні часи в шлюбі. Питання не в тому, чи відбудеться це з вашою парою, питання в тому, що ви будете робити, коли це станеться. Але що б не довелось вам пережити, ви все пройдете з честю, якщо будете будувати стосунки виключно і тільки на довірі.

- **Зосередьтеся на позитиві.**

У шлюбі, як і взагалі в житті, дуже важливо вміти помічати позитивні моменти. Якщо тобі здається, що їх немає взагалі, значить, ти просто відмовляешься їх бачити.

- **Повчіться мудрості у пар зі стажем.**

Наприклад, як твої бабуся з дідусем прожили більше 50 років у шлюбі, а все це тримаються за руки? Або як мама з татом розуміють один одного з півслова? Не бійся запитати поради у досвідчених «жонатиків», напевно, їм є, що розповісти!

- **Ніколи не говоріть слово "розлучення".**

Це головна заповідь міцного шлюбу – ніколи не вживайте слово "розлучення". Як би ви не ляпалися, як би тобі не хотілося вбити його. Розлучення – це табу. Сприймайте свій шлюб як непорушний союз, що б не сталося. І тоді таким він і буде.

НЕВИГАДАНИ ІСТОРІЇ

ВОНИ НЕ ШУКАЮТЬ ВИННИХ!

Петро і Марія разом жили більше 20 років. Діти уже були студентами. Батьки залишилися самі. Але як і 10 років тому, коли були маленькі діти та вистачало всіляких проблем, так і зараз чубилися через найменші дрібниці. Він тарілку зі столу не поставив у мийку – скандал. Вона хату вчасно не підмела – знову скандал. І так було завжди. Навіть коли діти приїжджали додому, батьки більше присіпувалися один до одного, ніж їм увагу приділяли.

Якось у період «перемир'я» Марія розпочала розмову:

- Слухай, чоловіче! От ми з тобою скільки живемо разом, стільки й сварилося. І це для нас нормально. Не говоримо по кілька днів один до одного... А Тетяна і Степан живуть від нас через одну стіну і ніколи я не чула, щоб у них галас якийсь був. Як таке може бути? Сходимо до них у гості. Побачимо, як вони живуть!

- Ну, то й ідемо.

Взяли Марія й Петро солодощів до чаю і пішли до сусідів, які жили в другій частині будинку, щоб довідатися, чого ж ті не сваряться. Зайшли. Просто перед порогом наткнулися на відро з помиями. Петро мало що в нього й не вступив, але сказати про це господарям не наважилися. Некультурно якщо. Тетяна саме хазяйнувала біля газової плити. Щось булькало в каструлі, напевно, вечерю готувала. Степан щось похалцено шукав у шухляді.

Марія й Петро тим часом уже вмовстилися зручніше на дивані і з цікавістю спостерігали, що ж такого особливого у них є, що вони так гарно ладнають між собою.

Степан нервово перевертає гвіздки, викрутки, а шукав молотка. Коли ж зрозумів, що він у сараї на вулиці, зачинив шухляду і швидко по-

прямував до вхідних дверей. У напівтемряві не роздивився, що йде прямо на відро. Мить – і чоловік із гуркотом простягнувся на підлозі, ще й двері вхідні з розгону відчинив. Поміж розтікалася по килимку, відро погойдувалося з боку на бік, а Степан, тримаючись за ногу, якою вдарився об відро, підводився із підлоги.

Тетяна прожогом вибігла з кухні, і хоч руки мало не до ліктів були в тісті, кинулася до чоловіка та стала слізно просити вибачення:

- Пробач, будь ласка! Я мала те відро винести на вулицю, дійшла до дверей і згадала, що борщ на плиті закипає. Повернулася применшити газ і забула, куди йшла. Стала тісто на вареники мисити. Якби я не забула про те відро, ти б не покалічився. Вибач, дорогий!

Вона щиро вдивлялася в очі чоловікові і так відверто каялася у своєму вчинкові, що в Марії на очі навернулися сльози. Знала ж бо, що вона на свого чоловіка вже б розкрила рота та кричала б так, що аж стіни трусилися б.

- Ти чого виправдовуєшся?! А мені очі навіщо? Летів за тим молотком, як на пожежу. Під ноги ж дивитися треба! А не дивився, то й полатився! Не турбуйся. Синець як стане, так і заживе. Пробач, що клопоту тобі завдав, килима зіпсував!

Марія й Петро оторопіли. Вони тільки переглянулися між собою і сказали господарям, що, напевно, зайдуть до них іншим разом, бо тільки заважатимуть їм. Ще вигадували якісь відмовки, чому прийшли і йдуть так швидко, навіть чаю не попивши, але про те, що прийшли «в розвідку», так і не зізналися. А поки вони це говорили, Тетяна уже помила руки, взяла ганчірку і стала збирати нею розлиті по кімнаті помий. Степан підняв відро і, незважаючи на те, що нога дійсно боліла не на жар, допомагав дружині.

Марія й Петро вийшли з хати сусідів і попрямували до своєї. Жінка тих кілька хвилин, поки

йшла, висловлювала здивування, як так можна спокійно ставитися до того, що чоловік півкімнати помиями залив, що в Тані залізні нерви, а чоловік у неї сам, як та ганчірка. Петро послухав ті висновки дружини, похитав головою і сказав:

- А ти, жінко, так нічого і не зрозуміла! Вони не шукають винних! Вони просять один в одного пробачення навіть тоді, коли невинні. Тому й не сваряться. А ми?... Аби тільки вщипнути, та так, щоб посиленіше!..

Марія ЛЯХ